

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Co/353/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7611213225
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Minxová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7611213225.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska č.5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému U. B., D.. XX.X.XXXX, N. S. B., Š. Č.. XXXX/X, o zaplatenie 994,34 eura s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Važecká č. 16, IČO: 42 176 778, zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov č. 163/66, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 19. marca 2013 č.k. 7Ro/190/2011-65 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa.

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania 40,24 eura do 3 dní od doručenia uznesenia na účet jeho právneho zástupcu Tomáš Kušnir, s.r.o..

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa:

1/ náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi **n e p r i z a l a**

2/ **u l o ž i l** vedľajšiemu účastníkovi povinnosť zaplatiť právnemu zástupcovi žalobcu Advokátskej kancelárii TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom v Bratislave do 3 dní od právoplatnosti uznesenia trovy odvolacieho konania vo výške 40,03 eura.

V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, žalobca dňa 30.8.2011 podal na Okresnom súde Spišská Nová Ves návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal zaplatenia 994,34 eura s prísl., platobný rozkaz vydaný súdom dňa 7.10.2011 nebolo možné žalovanému doručiť, preto bol podľa ust. § 173 ods. 2 O.s.p. zrušený a ďalej, že dňa 1.12.2011 vstúpil do konania vedľajší účastník na strane žalovaného a následne po tomto vstupe žalobca písomným podaním súdu doručeným dňa 23.12.2011 vzal návrh v celom rozsahu späť, žiadal konanie zastaviť a vrátiť mu súdny poplatok. Podľa ust. § 96 ods. 1 až 3 O.s.p. súd na tom základe konanie zastavil, priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 70,63 eura a rozhodol o vrátení súdneho poplatku. Uznesenie vo výroku o zastavení konania a o vrátení súdneho súdneho poplatku nadobudlo právoplatnosť, vo výroku o trovách konania však bolo v dôsledku odvolania žalobcu zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, v ktorom bol súd prvého stupňa usmernený skúmať účelnosť trov uplatňovaných vedľajším účastníkom.

S poukazom na ust. § 142 ods. 2 veta prvá O.s.p. (správne § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. - pozn. odvolacieho súdu), § 93 ods. 4 O.s.p., § 150 ods. 1 O.s.p., čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 3 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia nepriznal, lebo ich nepovažoval za účelne vynaložené, keď mal za to, že ním neporušil zákonné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 3 O.s.p.. Vedľajší účastník bol v odvolacom konaní neúspešný, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy tohto konania úspešnému žalobcovi. Vedľajší účastník má rovnaké procesné práva a povinnosti ako účastník, nemožno mu však ukladať žiadne hmotnoprávne povinnosti, ani priznávať práva vyplývajúce z hmotného práva. Právo na náhradu trov konania a povinnosť hradiť trovy konania sú procesnými právami a povinnosťami, preto v prípade jeho neúspechu mu možno uložiť aj povinnosť nahradiť trovy konania. Trovy odvolacieho konania žalobcu ho zaviazal nahradiť vo výške 40,03 eura, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (odvolanie) vo výške 30,87 eura (s DPH) (1/2-ica zo 61,74 eura) + 9,16 eura - režijný paušál (s DPH).

Proti tomuto uzneseniu sa včas odvolal vedľajší účastník. Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a priznať mu náhradu trov celého konania. Poukázal na to, že vo viacerých súdnych sporoch spôsobil už jeho vstup do konania bez akéhokoľvek ďalšieho úkonu pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal žalobu späť a konanie žiadal zastaviť. Poukázal aj na čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách s tým, že súd by mal vychádzať z citovaného článku a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že Združeniu prizná plnú náhradu trov konania. Tiež poukázal na najnovší Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2. Vydanie 2012, autorov Števec/Ficová a kolektív, str. 521-525 a osobitne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 67/2010 z 9. júna 2010 k opodstatnenosti použitia § 150 O.s.p.. Tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 9Co/308/2012 z 19.12.2012 a uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 7Co/102/2013 z 31.5.2013. Uviedol, že za dva roky činnosti našli sa len dve advokátske kancelárie, ktoré od neho nepožadujú žiadne financie a dohodli sa len na odmene, ktorá bude predstavovať priznanú a vymoženú náhradu trov konania, nemá podmienky kancelárske, ani nemá vlastné finančné prostriedky a ani personálne obsadenie a nie je mu jasné, prečo by v súčasných právnych pomeroch nemal mať možnosť realizovať činnosť prostredníctvom advokátskych kancelárií. Ak mu súdy nebudú náhradu trov konania priznávať, stratí aj týchto dvoch advokátov, nakoľko nemôže od nich požadovať, aby výkon svojho povolania, ktorým sa živia, vykonávali dlhodobo zadarmo. Malo by byť všeobecným celospoločenským cieľom a aj záujmom, ku ktorému by mali prispieť aj súdy, aby sa predmetná spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac združení a aby v každom konaní vystupoval za združenie advokát a aby týmto spôsobom sa čo najskôr táto agenda zredukovala na minimum, aby dodávatelia prestali skúšať a prestali podávať žaloby odsúdené dopredu na neúspech. Ak však neriskujú ani len náhradu trov konania, skúšať sa im stále opláti a budú to robiť naďalej a zahlcovať súdy tisíckami žalôb, ktoré by inak podané nikdy neboli. Jeho cieľom je, aby aj advokáti zistili, že ak sa budú v spolupráci so združeniami venovať hromadne spotrebiteľskému právu, tak neskrachujú z dôvodu, že súdy nepriznávajú združeniu náhradu trov konania ani v úspešných konaniach. Len tak sa bude možné celoplošne s nečestnosťami a nemorálnosťami v spotrebiteľskom práve vypoariadať.

Poukázal aj na čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl. 38 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a dodal, že žiadna norma upravujúca právny status Združenia na ochranu spotrebiteľov neobmedzuje, a ani nemôže obmedzovať jeho ústavné právo na právne služby ani s tým spojené práva na náhradu trov konania. Namietal jednostrannosť a nespravodlivosť argumentácie súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, keď poukázal na to, že je právnickou osobou a na jeho predmet činnosti, z čoho vyvodil záver, že jeho zastúpenie je neúčelné. Zdôraznil, že postup súdov aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania určí, či podávanie žalôb, ktoré nemali byť vôbec podané bude bez rizika hospodárskej straty dodávateľov a vymáhačských spoločností pokračovať, alebo sa veľmi rýchlo zastaví. Spotrebiteľ

bol v súdnej veci úspešný v dôsledku jeho aktivít, jeho účasť v konaní je pre spotrebiteľa efektívna v zmysle cieľov a účelov, na ktorý je združenie založené. Prax potvrdzuje, že sociálne aj vedomostne slabý spotrebiteľ rezignuje a prijíma akékoľvek rozhodnutie, sám sa brániť nevie a na advokáta nemá, proti platobnému rozkazu, alebo rozsudku podá opravný prostriedok len úplne výnimočne, nevie čo je premlčanie a námietku premlčania nevznesie. Žalobca ťaží z pasivity a rezignácie spotrebiteľa. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že má právo aj na advokáta aj na náhradu trov konania. Poukázal tiež na novelizované znenie § 137 O.s.p..

Z písomného vyjadrenia žalobcu k podanému odvolaniu vyplýva, že navrhol potvrdiť uznesenie súdu prvého stupňa a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,24 eura s DPH pozostávajúce z polovice úkonu právnej služby vo výške 30,87 eura s DPH a rež. paušálu k tomuto úkonu vo výške 9,37 eura s DPH. Uviedol, že podľa jeho názoru vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytovať právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie a tieto združenia majú pritom možnosť užívať aj určenú podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na právne závery ustálené aj Krajským súdom v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Co/26/2012, ako aj 3Cob/259/2011. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, čo obdobne vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v právnom názore vyslovenom v rozhodnutí sp. zn. 17Co/164/2012. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania, vôľu odporcu a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov. V tomto smere poukázal aj na právny názor vyslovený Krajským súdom v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 17Co/91/2012. Trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p.. Súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania (obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze II. ÚS 78/03, ako aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16Co/100/2012). K povinnosti vedľajšieho účastníka nahradiť trovy odvolacieho konania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 26Cdo 1986/99 a tiež sp. zn. 21Cdo 1859/2004.

Odvolací súd na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal bez nariadenia pojednávania, preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka je nedôvodné.

Povinnosť nahradiť trovy zastaveného sporového konania sa spravuje zásadou zodpovednosti za zavinenie na zastavení konania vyjadrenou v ust. § 146 ods. 2 O.s.p.. Podľa tohto ustanovenia, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Zavinenie v zmysle vety prvej cit. ustanovenia je potrebné posudzovať výlučne z procesného hľadiska (nie podľa hmotného práva). Ak navrhovateľ (žalobca) vzal späť návrh na začatie konania (žalobu) z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť, že konanie muselo byť zastavené a preto je povinný hradiť jeho trovy. Výnimkou z aplikácie § 146 ods. 1 vety prvej O.s.p. je jeho druhá veta, ktorá sa uplatňuje v prípade späťvzatia dôvodne podaného návrhu (žaloby), ku ktorému došlo vzhľadom na správanie sa žalovaného (napr. žalovaný po podaní žaloby nárok ňou uplatňovaný zaplatí).

V posudzovanej veci nebolo zistené, že by žaloba bola vzatá späť pre správanie sa žalovaného, späťvzatím žaloby žalobca zaviniť zastavenie konania a preto v zmysle § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. ho zásadne stíha povinnosť uhradiť trovy, ktoré žalovaná strana v konaní účelne vynaložila na uplatňovanie alebo bránenie svojho práva (vedľajší účastník na strane žalovaného). Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného preto podľa zásady zodpovednosti za zavinene na zastavení konania patrí náhrada trov konania proti žalobcovi.

Nikom (a teda ani vedľajšiemu účastníkovi) nie je možné uprieť právo na právnu pomoc advokáta zaručené čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súd rozhodujúci o náhrade trov konania musí však vychádzať zo zásady účelnosti a priznať môže náhradu len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva. Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka) musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatňovaného nároku alebo, ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto nároku. Aj keď účastníci (prípadne vedľajší účastník) podľa príslušných ustanovení platného procesného poriadku má právo na náhradu trov konania, každý úkon alebo každé platenie trov je potrebné posudzovať samostatne.

Odvolačný súd preto skúmal, či trovy konania vyčíslené a uplatňované vedľajším účastníkom, zastúpeným advokátom boli vôbec potrebné na procesnú obranu proti žalobou uplatnenému nároku.

Vedľajší účastník vstúpil do konania podaním zo dňa 29.11.2011, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 1.12.2011 (č.l. 27). Toto jeho podanie nepochybne neobsahuje žiadne skutočnosti vzťahujúce sa k predmetu konania. Vedľajší účastník zastúpený advokátom paušálne vstúpil do konania a žiadal o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami, t.j. zrejme pre budúcnosť po obdržaní žaloby a oboznámení sa s predmetom konania plánoval zaujať aj procesný postoj k predmetu konania, avšak v dôsledku účinného späťvzatia žaloby (ktoré došlo súdu prvého stupňa dňa 23.12.2011) k tomuto už nedošlo. Trovy vedľajšieho účastníka v tomto konaní preto nemožno považovať za účelné, keďže jediným úkonom vedľajšieho účastníka ostalo len paušálne oznámenie o jeho vstupe do konania bez vyjadrenia akéhokoľvek procesného postoja k veci samotnej. Dokonca aj plná moc na zastupovanie vedľajšieho účastníka bola splnomocneným advokátom predložená až po späťvzatí žaloby (podaním, ktoré došlo prvostupňovému súdu dňa 25.1.2012).

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p..

V odvolacom konaní bol vedľajší účastník neúspešný, preto mu vznikla povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi.

Žalobcovi v odvolacom konaní vznikli trovy právneho zastúpenia, ktoré pozostávajú z odmeny za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) v rozsahu účtovanom žalobcom vrátane DPH 30,87 eura + rež. paušál vrátane DPH 9,37 eura, t.j. spolu 40,24 eura.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.